

רותי יקרה,

להכנס לסיפריה זה היה pause מהחיים: מוסיקה קלאסית, שלום חם וחיוך מכל הלב, התעניינות כנה ואמיתית בשלומי, בשלום ההורים שלי, הילדים, בעלי (האיש שלך כמו שהיית אומרת), שיחה על החיים, ההורים, הילדים שלך, הילדים שלי, הנכדים וכמובן שיחה על הספרים שקראתי.

השיחה איתך על הספרים שקראתי היתה חלק בילתי נפרד מחווית הקריאה. תמיד הרגשתי ברת מזל על השיחות הללו. נהנתי לשתף, לשמוע את דעתך. ואת הקשבת, חיזקת מחשבות שהיו לי, הוספת נקודת מבט שלך והכל בגובה העיניים.

אני זוכרת שבמהלך הקריאה הייתי רושמת לעצמי בראש דברים שאני רוצה לדבר איתך, לשתף אותך, לשמוע מה זה עשה לך ומה את חושבת.

בכל פעם כשיצאתי מהספריה עם השקית שבתוכה הספרים הרגשתי שאני יוצאת עם הפתעות.

כמה אהבתי את הספרים שנתת לי: טיילתי בארצות שונות, בזמן, ברגשות של אנשים, בחטאים שלהם, בפחדים, בחרטות, בשמחות הקטנות שלהם – עולם ומלואו.

באיזשהו שלב כבר כ"כ סמכתי עליך ועל היכרותך איתי ואת הטעם שלי שאפילו לא קראתי מה כתוב בגב הספר – פשוט לקחתי את מה שהצעת.

אפילו את יובל (האיש שלי) הכנסת לעולם הקריאה. ברגישות שלך הבחנת שכשהוא בא להחליף ספרים לי או לילדים הוא שולח מבטים מתעניינים לספרים. עם המון סבלנות והקשבה למדת את הטעם שלו, הלכת איתו צעד אחר צעד, לא הלחצת בזמני החזרה, כיבדת את הקצב שלו וחגגת איתו על כל ספר שהוא סיים.

רותי יקרה, תחסרי לי מאד. אתגעגע אליך, להתעיינות האמיתית שלך בי, במשפחה שלי ולעולם הרחב שפרסת לפני.

רחלי שנהב